

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἀσέκωσα τὰ μάτια 'ς ἄλλη σφαῖρα,
Καὶ τὸν Θεὸν ἐζήτησαν οἱ χτύποι τῆς καρδιάς,
Σ' εἶδα νὰ λάμπῃς ἄξαφνα 'σὰ θαῦμα 'ς τὸν αἰθέρα
Καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κύματα νὰ διώχνῃς, νὰ σκορπᾷς.

Μ' ἐμάγεψες! καὶ ἐλόγιαζα μὴ ὁ Πλάστῃς περιμένῃ
Καμμιά ψυχὴ 'ς τὸ θρόνο του, ψυχὴ του ἀγαπητῆ,
Καὶ μονοπάτι σ' ἔστειλε εἰς τὴ μακαρισμένῃ
Γιὰ ναῦρον τὸν παράδεισο, 'ς τὰ νέφη μὴ χαθῆ.

Ἄλλ' ὁ θνητὸς ἐτόλμησε τὸν Πλάστῃ νὰ ῥωτίσῃ·
 Τί ἔναι πατέρα, ἐρώτησα, ἐκεῖνο ποῦ ὁ οὐρανὸς
 Μοῦ δείχνει ἄν στεφάνι του, ποῦ λάμπει γιὰ νὰ δούσῃ,
 Μὴν εἶνε ἀγγέλου πέρασμα κι' ἀφήνει τέτοιο φῶς;

Κ' ἐκεῖνος μοῦπε : ὅταν ἀκοῦς τὴν πλάσι νὰ μουγκρίζῃ,
 Τὰ σύγνεφα νὰ βόγγουνε, κ' ἐκεῖνο εὐθὺς φανῇ,
 Εἶνε ἴδικό μου μῆνυμα, ποῦ ἔς τὰ στοιχεῖα διορίζει
 Νὰ πάψουν πᾶν τὸν πόλεμο καὶ ἡ εἰρήνη ν' ἀπλωθῇ.

Λοιπὸν ἂν ἦσαι τοῦ Θεοῦ σημαία, ποῦ φέρον' εἰρήνην,
 Ἄν ἦσαι ἀγάπης μῆνυμα ἔς τὴ γῆ, ποῦ κ' ἐγὼ ζῶ,
 Γιατί καὶ μέσ' τὰ στήθῃ μου δὲν φέρνεις τὴ γαλήνη,
 Ποῦ αἰσθάνομαι τὸν πόλεμο καὶ τὸν κατακλυσμὸ;

Ζάκυνθος

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

